

INFRĂȚIREA ROMÂNĂSCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

A. C. Cuza: „Unirea noastră“.

I. Găvănescul: Ce face marile state și popoare culte
pentru oprirea invaziei streine.

Gheorghe Cărlan: Procesul Jidanilor bătauși la Suceava.

Șt. Peneș: Banca Marmorosch Blanck & Comp. S. A.

Dr. Vasile Filipciuc: Marele proces al Românilor din
Maramurăș.

V. Chindriș: Infrățirea Românească.

Un student: La datorie.

Șt. Peneș: Unirea face puterea.

Caius Jiga: Părerii despre Jidani.

Informațiuni: Interne și externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 luni 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA A. ANCA, CHIRIAȘ:
PETRU TIMARIU
CLUJ, STRADA REGINA MARIA Nr. 43

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

„Unirea noastră“

Urmăresc, de mulți ani — dela origine — desfășurarea mișcării de apărare națională creștină: trăind împreună cu dânșă, în mijlocul ei.

În tot cursul, firește accidentat, al acțiunii sale, ea a confirmat, constant, adagiul latin:

Vires acquirit eundo.

Ea și-a sporit puterile, mergând către ținta care îi este impusă de firea sa proprie.

Pornind din adâncurile *instinctului* conservării naționale, mișcarea aceasta, s'a ridicat la *conștiința* deplină, a primejdiei, care amenință existența nației românești, și a mijloacelor, prin cari se poate înlătura, și s'a încheșat într'o luminoasă *doctrină*.

Instinct — conștiință — doctrină.

Toate acestea împreună, formează „Liga Apărării Naționale Creștine“: nebiruită prin însăși natura ei.

Căci cine oare s'ar gândi să înfrângă *instinctul* unei nații, care voește să trăiască?

Cine ar putea să întunece lumina *conștiinței* unui neam, odată aprinsă?

Cine să înlătore *doctrina*, care stă pe baze de adevăr, împotriva căruia nimic nu se poate opune?

Dușmanii noștri, perversi, și pururea proști, și-au închipuit, cu toate acestea, că vor putea să distrugă mișcarea de apărare națională creștină, a nației românești: prin intrigi perfide.

„Unirea noastră“, a venit, ca un trăsnet, ca să le sdrobească, pentru totdeauna, aceste iluzii.

Viitorul însuși, din partea aceasta, le rămâne de-a pururi închis.

„Unirea noastră“, în adevăr, nu este o alipire mecanică, pe care ar putea să o desfacă, servindu-se de mijloacele, cunoscută, la fel.

„Unirea noastră“, este constituire — și nici măcar reconstituire — organică.

Căci nu a fost nevoie de nici o reconstituire — aceea ce nu era, pentru că nu a putut fi, zdruncinat — ci numai de a constitui definitiv, ceea ce încă nu își găsisese *expresia exactă*, în conformitate cu scopul superior, pentru care luptăm.

Astăzi, atât putem zice, cu toată încrederea:

„Unirea noastră“, este expresia exactă, a mișcării de apărare națională creștină, a nației românești: bazată pe conștiința mai clară, a însemnătății, pe care o are; a scopului, pe care trebuie să-l atingem, dacă voim să existăm, ca nație liberă; a mijloacelor, prin cari poate să fie atins.

Aceasta conștiință mai clară, o datorim aprofundării doctrinei — și *experienței* din ultimul timp, cu încercările ei.

„Unirea noastră“, însemnează dar, că *Liga Apărării Naționale Creștine*, trece din faza primului avânt, tineresc al unora, în perioada maturității, înfăptuirilor rodnice, a tuturor.

Dar să nu își închipue cumva dușmanii — iarăși iremediabil naivi — că „maturitate“, ar însemna slăbirea avântului tineresc: ponderare!

Căci noi știm, că numai prin avânt, putem birui.

Liga Apărării Naționale Creștine, rămâne pururea tânără, pentru că reprezintă o mare idee, și ideile nu îmbătrânesc, când sunt expresia exactă a faptelor, constituind adevărul.

„Unirea noastră“, este o cheazășie, că ideile se vor înfăptui, cu o condiție numai: ca lumina lor să pătrundă în conștiința marelui mulțimi, a nației românești.

Aceasta este, îndeosebi, *mișcarea cea mai înaltă a tinerimii universitare*: chemată astăzi să-și facă datoria, de luminare a masselor.

„Unirea noastră“, este un apel către toți bunii Români, ca să sprijine acțiunea mântuitoare — singura mântuitoare — a „Ligii Apărării Naționale Creștine“, pe steagurile căreia, cu „Svastica“, stă scrisă deviza:
Hristos, Regele, Națiunea României, Românilor!

A. C. CUZA

București, 16 Maiu 1928.

Publicăm cu titlu de document următoarea declarație, în baza căreia s'a înfăptuit Unirea în casa dlui N. Paulescu, profesor la Universitatea din București.

„Având în vedere situația politică a țării și starea de primejdie în care se găsește nația românească, amenințată de crescândă cotropire iudaică, în privința căreia partidele politice nu sunt în stare să ne apere, subsemnatul în numele tuturor celor care mi-au cerut să contribuim la unirea forțelor L. A. N. C., declar că unirea s'a făcut sub conducerea domnului Profesor A. C. Cuza, pe baza doctrinei, programului, statutelor și regulamentului în ființă“.

I. C. CĂTUNEANU

București, 16 Maiu 1928.

Fragment dintr'un capitol al unei lucrări ce va apare în curând sub titlul „*Imperativul momentului istoric*“.

Ce fac marile state și popoare culte pentru oprirea invaziei străine

Apărându-și teritoriul de invazia străină, România nu ar face altceva, decât aceea ce fac țările cele mai liberale, mai democratice și mai înaintate în cultură, ca Franța și Statele-Unite ale Americii.

Poate că exemplul lor să ne îndemne a le imita.

Nu-mi place argumentul imitației. Nu e oare un semn al lipsei de personalitate și de autonomie morală, când nu iei o măsură rațională, dictată de interesele evidente ale conservării tale, decât după ce ai văzut că, în aceleași condiții, le-au conceput și aplicat alții? Mă supun acestui prejudiciu, numai pentru cuvântul că, în cazul de față, experiența unor țări ca Franța și Statele-Unite scurtează discuția principială și arată, în practică, consecvențele depărtate ale unei idei.

Problema migrației etnice, sub cele două forme, a imigrației și a emigrației, a preocupat serios pe multe state. La conferința internațională, ținută la Roma în 1924, pentru reglementarea migrației, au participat nu mai puțin de 40 de state.

Ea s'a concretizat, pe ici pe colo, în dispoziții legislative, în acte de guvernământ, în instituții, și, cum observă d-l Albert Thomas, „în campanii de opinii“.

Statele-Unite au exercitat o selecție serioasă a persoanelor intrate pe teritoriul lor, căutând apoi, metodic, să le asimileze prin mijloace bine chibzuite. Iar, dela 1921 au început o politică restrictivă din cele mai riguroase.

Italia are asemenea o politică anumită, privitoare la fenomenul migrațiilor etnice din timpul nostru.

Franța, care a luat, sub inspirația momentului, diverse dispoziții, meditează serios o politică de control și de organizare a imigrației străinilor, care, după război, e în creștere.

In Statele-Unite. — Statele-Unite în special, nu prezintă un caz instructiv de experiență sistematică și perseverentă.

Prin legea dela 1917, se pun imigranților diverse condiții, riguros controlate:

1. de ordin moral; se resping criminalii, persoanele cari practică sau propovăduiesc poligamia și prostituția;

2. de ordin politic; se resping anarhiștii, cei ce susțin violența pentru răsturnarea actualei organizații de guvernământ;

3. condiții de rasă, religie, naționalitate, spre a opri în special năvala Asiaticilor;

4. de instrucție;

5. sanitare;

6. de ordin economic și profesional.

Vine apoi legea dela 1921, care limitează numărul imigranților străini admisibili.

Această limitare urmărește un scop îndoit:

1. să apere munca națională;

2. să facă o selecție între imigranți după rasă și naționalitate.

Și cărui element etnic îi dă statul american preferință?

Unuia singur: elementului anglo-saxon.

Rațiunea se înțelege ușor.

Și pentru acelaș cuvânt, se înlătură elementele etnice mai puțin asimilabile, precum cel latin și mai ales slav.

Legea dela 1924, apoi, care modifică pe cea dela 1921, adaugă o stipulație demnă de reținut. Orice străin, care s'ar dovedi, — indiferent la ce epocă după imigrație, — că a intrat în Statele-Unite fără să fi îndeplinit atunci condițiile legale ce-i dădeau dreptul de a imigra, va fi imediat trecut peste hotare.¹⁾

In Franța. — Experiența teoretică și practică a Franței, în chestia imigrării străine, este și mai interesantă, venind dela un popor mai apropiat de noi, în toate privințele.

Deși se recunoaște necesitatea mării de lucru și nu se fac dificultăți elementelor străine muncitoare, cari vin să se așeze pe teritoriul ei, Franța, precaută, cere să se evite două pericole, de care este conștientă:

1. Să nu se lase a pătrunde elemente străine, de rasă și naționalitate prea depărtată de a ei, deci greu de asimilat;

2. Așezarea străinilor să nu se facă în formă de populații compacte, capabile de a constitui minorități etnice.

Deci, să se noteze bine! Franța, cu toată puternica ei organizație de stat național, cu toată vechia ei

¹⁾ Marcel Paon, *L'Immigration en France*, p. 101.

civilizație strălucită, înzestrată cu atâtea mijloace puternice de asimilare, se teme de două primejdii:

De primejdia elementelor etnice greu de asimilat din cauza diferenței lor prea mari de natura popoului francez; și de primejdia îngrămădirii la un loc a prea multor străini, astfel ca să devină minorități etnice.

Săracii de noi, cari din orbenia politiceii unor cârmuitori nedemni de locul ce l-au ocupat în istoria acestui mult încercat popor, am lăsat să intre tocmai acele elemente străine care se deosebesc mai mult de firea popoului român! Săracii de noi, cari, prizoniți de o fatalitate istorică nemiloasă, a trebuit să avem în drumul vieții, întocmai primejdia de care se teme și se ferește marea și puternica Franță: minorități etnice. Și încă ce fel de minorități? Compuse tocmai și numai din elemente așa de deosebite de firea națională românească, așa de neasimilabile și prin natura lor, și prin voința lor!

Cari sunt elementele etnice indezirabile pentru sora neolatină, Franța? Afară de Englezi, sunt tocmai acelea care alcătuiesc minoritățile noastre: Germanii, Ungurii, Evreii.

Franța nu dorește să-i vină aceste neamuri nici măcar în număr mic, pentru cuvântul hotărîtor, că nu se pot asimila.

Iar pe celelalte elemente, asimilabile prin afinitățile lor etnice, le vrea în număr mic, așa ca să nu poată alcătui minorități.

Iată cum rezumează aceste principii și reflexiuni asupra imigrației în Franța dl Albert Thomas în prefața introductivă la cartea dlui Marcel Paon „*L'Immigration en France*“, carte așa de instructivă și de luminoasă prin solida ei documentare și argumentare.

„Dacă acesta este scopul politiceii noastre, zice dl Albert Thomas, care nu va fi bănuț și învinuit de șovinism, de xenofobie, de sentimente inumane, neliberale și nedemocratice, dacă acesta este scopul politiceii noastre de imigrațiune, dacă voim să asimilăm, să integrăm în populația franceză pe străinii ce vor veni să se stabilească la noi, e natural să se îndeplinească la frontieră selecțiile necesare... selecția raselor, selecția indivizilor, selecția lucrătorilor... Trebuie, după experiențele ultimilor ani, să alegem rasele care au mai multă afinitate cu a noastră: Italiani, Belgieni,

Spanioli, Polonezi, etc. Trébue să alungăm pe indezirabili...¹⁾

Iar mai departe (p. 14):

„Trébue cu orice preț să crețăm un adevărat cod al imigrației; și acest cod trébue să fie regulat în acord cu politica pe care o reclamă interesul țării“.

Și, ca încheiere:

„Problema... se cade să fie abordată cu curaj de toți Francezii, cari se îngrijesc de viitorul țării lor.

Ei trébue să ceară dela cârmuitorii acea politică franceză a imigrației care... să permită menținerea unei Franțe sănătoase, viguroase, capabile de radiare, gata a aduce încă operei comune a civilizației omenești concursul geniului său propriu și al nobilelor sale tradiții.“^{*)}

Iar în ce privește îngrămădirea la un loc a străinilor de acelaș neam, autorul cărții citate, dl Marcel Paon, exprimă o convingere hotărâtă și o teamă judicioasă. O

¹⁾ Marcel Paon, L'Immigration en France, p. 12.

^{*)} Ibid, p. 18—19.

reproduc, că e scrisă, par'că pentru România.

„Noi credem, zice el, în ce ne privește, că gruparea străinilor în astfel de insule compacte (llosts) este foarte regretabilă, și că aceste insule ar putea, dacă nu vom lua seama, să tindă, prin importanța lor crescătoare, la formarea de minorități etnice, izvor de agitație politică, mai ales când ele sunt localizate în vecinătatea frontierelor.“¹⁾

*

Și acum, revenim la întrebarea noastră:

Este vre-o conștiință românească adevărată, care să nu afirme cu tărie că e timpul, timpul din urmă, de a opri la graniță invazia străinilor?

Nu, desigur. Suntem de acord. Toți o dorim.

Iată deci încă un punct asupra căruia sufletele românești sunt unite prin o voință comună.

I. GĂVĂNESCU

Prof. la Universitatea din Iași.

¹⁾ Op. cit., p. 181.

Procesul Jidanilor bătauși la Suceava

Se știe că în toamna anului 1926 au atacat mai mulți elevi jidani dimpreună cu niște birjari și măcelari comisiunea profesorilor în frunte cu dl Diaconescu cari îi ascultaseră la examenul de bacalaureat în Cernăuți și nu le dăduseră note de pomană cum doreau Jidanii.

Cu ocazia procesului pentru lovirea profesorilor fiind purtarea Jidanilor și în special a primului acuzat Falik foarte obraznică, s'a revoltat tânărul Totu peste măsură, sufletește și a tras asupra lui Falik un glonț de revolver și l-a trimis pe lumea cealaltă. Tânărul Totu a fost achitat de către curtea cu juri din Câmpulungul-Bucovinei.

Procesul Jidanilor urma să se judece în 26 Aprilie a. c. la Suceava. Deoarece se amânase procesul de doi ani de zile, avea să treacă acest proces aproape neobservat de Români. Dar s'a întâmplat ca tot Jidanii să facă propagandă pentru proces; anume comunitatea jidovească din Suceava în frunte cu cei șasezeci de avocați jidani — să se știe că la Suceava sunt patru avocați români și șasezeci jidani — a cerut prefectului Cojocar — tatăl Jidanilor în jud. Suceava, care are și rubedenii jidovești în Suceava, — să ia măsuri de siguranță în oraș pentru ocrotirea prăvăliilor, templelor și a acu-

zațiilor. Dl Cojocar a răspuns cu un salut scurt, precum se supune un caporal unui general și a convocat de urgență în 25 Aprilie seara pe comandantul batalionului 12 V. M., pe preș. de tribunal, căpitanul de jandarmi, inspectorul de siguranță și prefectul poliției. Și iată că ne pomenirăm Joi dimineața, 26 Apr., că nu era permis nici să meargă doi Români alături pe drum pentru ca să nu completeze. Așa a ajuns vremea ca prefectura să ia măsuri ca Români să nu completeze în România contra străinilor. Au fost oprii de armată și jandarmi până și profesorii și elevii cari veneau la școală și s'au întârziat la școală. Câte o companie de ostași sta la fiecare sinagogă cu mitraliere și erau bieții soldați țiți ca șoarecii și cu telefoanele întinse ca în campanie și se aștepta inamicul ca să înceapă lupta. Dar ce are a face aceasta dacă comunitatea jidovească a dat ordin prefectului.

S'a întâmplat ca ziua procesului să fie într'o Joi când este la Suceava zi de târg și să cadă o ploaie deasă toată ziua. Populația dela sate venea în număr, foarte mare — fiind împiedecată de ploaie de a merge la munca câmpului — iar armata și jandarmii îi opreau la barierele orașului și atunci să fi văzut sbierat, raget, tipet, vaiet în ploaia cea

deasă. Iar oamenii erau buimăciți de cap: ce să însemne aceasta. Ar fi trebuit să le dea de veste cel puțin cu o zi două înainte prin comune, că nu va fi zi de târg — dar vezi că Jidanii dăduseră poruncă prea târziu. Și abia la bariere au aflat Români dela sate că este un proces la Suceava cu Jidanii, cari au bătut niște profesori români și că-i nevoie mare la Suceava. Tărani și-au stricat pâne de zeci de mii în ploaie, iar bieții munteni cari veniseră din munți dela 60—70 km. cu material lemnos, l-au vândut Jidanilor pe preț de batjocură, căci țărani nu aveau voie să între în oraș. Deci vedem cine s'a ales cu câștig și în acea zi. Și în felul acesta s'a făcut de către Jidani dimpreună cu prefectul o propagandă admirabilă pentru Liga Apărării Naționale Creștine, căci s'a dovedit încă odată cum scriam mai dăunăzi în „Chemarea“ că toate poruncile rabinilor din România sunt sfinte și nimeni nu le calcă. Eu îi mulțumesc dlui Cojocar și Jidanilor că i-au trezit de cap până și pe cei mai jidoviți, că este un pericol jidovesc în țara noastră. Noi Români suceveni însă am mai tras afară de aceasta o mare rușine pe ziua procesului, când l-am văzut pe avocatul Nicolai Polonic (român cu numele), apărând pe Jidani alături de toți avocații jidani din Suceava. Eu mă uitam la el și nu-mi venea să cred. A primit pentru această apărare 3000 lei; iată cu cât și-a vândut la miezăt sufletul pentru totdeauna.

Cinste li se cuvine avocaților români, cari deși li s'au oferit sume mai mari de bani, au socotit că demnitatea de Român face mai mult decât 10.000 sau 20.000 lei. Și ce a fost mai mârșav că Jidanii i-au spus și lui Polonic ca și celorlalți Români că au nevoie numai de numele lor nu și de apărarea lor, ca să arată Jidanii că au alături de ei și pe „șabăs-goimi“ și iată că și-a găsit și un „șabăs-goim“.

Jidanii dimpreună cu Polonic au cerut cu toții amnestie pentru bandiții jidani în baza votului camerei liberale de sub cârmuirea lui Filderman. La fel trâmbițau și gazețele jidovești din Cernăuți amnestie și iertare. Pentru acestea nu există proces jidovesc în preajma căruia să nu caute să influențeze justiția așa după cum dictează interesele lor.

Judecătorii s'au pronunțat contra amnestierii Jidanilor, dar procesul s'a amânat fiindcă lipsiau mai mulți

acuzăți și câțiva martori.

Noi cei din Liga Apărării Naționale Creștine spunem: „Provocați Jidanilor cât mai mult, fiți cât mai

obraznici, căci cu aceasta ne grăbiți venirea noastră la cârma țării“.

GEORGE CĂRLAN
fost deputat al L. A. N. C.

Banca Marmorosch Blank & C. S. A.

Motto: Ovreeii sunt un vierme intestinal ce ne roade pe noi drept la inimă.

B. P. Hașdeu.

Poporul evreesc caută să dobândească domnia asupra popoarelor care l-au primit în sânul lor și ca să-și ajungă acest scop, tinde să pună mâna pe toate avuțiile pe care le transformă în avere mobilă.

Ludendorff.

„Tactica este următoarea: să concentreze în mâna capitaliștilor evrei: toate întreprinderile de importanță capitală pentru viața statului modern. Ajungând să acapareze industriile cele mai însemnate, să pună mâna pe mijloacele de transport, să concentreze în mâna lor negoțul cu materiile prime, ca: petrol, cărbune, cereale, lemn, lână, bumbac etc. și industrializarea acestor materii, ei formează o forță invincibilă, care atrage toată averea mobilă a țării, care pune Statul în imposibilitate de a se mișca, de a face război, de a conduce altfel politica externă decât în conformitate cu politica mondială a lui Israel. Față de asemenea forță Statul rămâne în veșnică dependență, în vremuri de pace pe tărâm financiar, în vreme de război nu poate să se miște decât numai atunci și numai în măsura îngăduită de conducerea jidovească.

H. Ford.

Iată exponentul tip al finanței internaționale jidovești din România, cu sediul în București str. Paris.

Această bancă — spune anuarul scos cu ocazia jubileului de 75 de ani — a fost înființată de Jidovul Jacob Marmorosch, negustor de coloniale, vopsele și table de aco-perișuri, în anul 1848 cu un capital de 30.000 Lei, ajutat de cumnatul sau Iacob Löbl până la anul 1857, iar dela 1863 de Mauriciu Blank actualul spiritus rector al băncii. Din această împerechiere iudaică o plus bancă Löbl din Viena, ia naștere la 1 Ianuarie 1874 firma Marmorosch Blank & Comp. — Soc. comandită cu un capital de 172.000 — Lei.

În formațiunea ei de comandită până la 1899 întâlnim firma Marmorosch Blank & Comp. — finanțând aprovizionarea armatei în

timpul războiului de independență 1877, adecă cel mai potrivit mijloc de îmbogățire la Jidani din toate timpurile. Cu punga îngroșată de pe urma războiului — întâlnim numita bancă la plasarea împrumuturilor, la construcția de căi ferate și la înjghebură de fabrici,

În fine la 1905 Banca Marmorosch, Blank & Comp. se transformă în societate pe acții cu un capital de 8 milioane lei, colaborând și următoarele bănci jidovești din apus:

Banca de comerț și industrie Berlin și

Banca comercială ungară din Pesta care și-au delegat în primul Consiliu de administrație pe fiii lui Izrael cu numele Jean Andreac, Bernard Dernburg, Carol Fürstenberg, Leo Lanczy, Herman Speyer și Philipp Weiss.

În alcătuirea aceasta, și sprijinită de inconștiența națională a Românilor — care figurau în primul consiliu alături de numiții Jidani: P. S. Aurelian, N. Filipescu, D. Protopopescu, I. Brombă, Al. Constantinescu, N. Seulescu, — actuali și următorii miniștrii, Banca Marmorosch Blank & Comp și-a înfipt ventuzele în toate întreprinderile ce luau ființă în România mică și apoi în România Mare; ajungând să arate la finea anului 1926 capital social și rezerve de 400 milioane lei.

Având în față „Darea de Seamă a consiliului de administrație și Raportul censorilor către adunarea generală ordinară a acționarilor din 26 Februarie 1927. Exercițiul 1926“ mă voi ocupa în cele ce urmează de activitatea băncii sus numite examinând datele din Darea de Seamă amintită.

Din cine se compune consiliul de administrație.

Președ.: *C. P. Olănescu*, fost ministru de interne, fost președinte al Camerei deputaților (șabăsgoim).

Vice-președ.: *Mauriciu Blank*, administrator-delegat (sufletul băncii; Jidov sadea), *M. Saulescu*, fost Ministru de finanțe (liberaloid șabăsgoim).

Membrii: *C. Argentoianu*, fost ministru de finanțe (actual min. de domenii în guv. Brătianu: șabăsgoim).

André Bénac, administrator la „Banque de Paris et des Pays-Bas“ și la „Soc. Génér. pour favoriser le développement du Com. et de l'Industr. en France“ Paris (jidov francez, omul lui Isak Blünchen).

Aristide Blank, Director General al Băncii (fiul jidovului Mauriciu Blank adm. delegat, acolo unde fiul este director general. Dispoziția incompatibilității în vigoare la toate instituțiile creștinești, află aplicare la Banca Marmorosch Blank & Comp.

Ioan Boombă, avocat (liberal).

General C. Coandă, fost Președ. al Consiliului de Miniștrii, Președ. al Senatului, (șabăsgoim averescan).

Gr. N. Filipescu, Deputat (fiul marelui naționalist Nicu Filipescu; (șabăsgoim Național-Tărănist).

André Homberg Președinte al consiliului de administrație la „Soc. Génér. pour favoriser le développement du Comm. et de l'Industr. en France“ Paris (Jidov francez de pânura celui dintâi).

Gr. Iunian, Deputat (șabăsgoim Național-Tărănist).

Em. Pantazi, Avocat (șabăsgoim apolitic?).

Victor Romniceanu, Prim-Președ. onorar al Inaltei Curți de Casație și Justiție, senator (șabăsgoim liberal).

I. Rosental, Avocat (Jidov, avocatul statului cel cu arbitrajul francezo-maghiar pentru optanții Unguri).

Richard Soepkéz, Director al Băncii (Jidov sadea).

Baron I. V. Stârcea, fost Ministru al Bucovinei (șabăsgoim).

Achile Lévi-Strauss, consilier al comerțului Exterior al Franței, Paris (Jidov francez de-al lui Isak Blümchen).

Al. Vaida-Voevod, fost Președinte al Consiliului de Miniștrii. Acelaș Vaida-Voevod, care în 1910 și în 1918 era să fie linșat de șoviniiștii Jidovi din Parlamentul maghiar, pentru intransigența românismului său, este astăzi sluga plecată a finanței internaționale jidovești — exponata din România sub numele din fruntea articolului — șabăsgoim Național-Tărănist).

Comitetul de Direcțiune:

Mauriciu Blank, C. P. Olănescu, Aristide Blank, R. Rosental, Ioan Boombă, Richard Soepkéz.

Toate persoanele înșirate mai sus sunt „francmazoni“. Vedeți Anuarul francmasoneriei!

Conform *Protocoloalelor Înțelepților Sionului*, comitetul de conducere al Băncii Marmorosch Blank & Comp. este compus din cei mai

influenți creștini pământeni și din toate Partidele politice, pentru ca să aibă intrare liberă la orice guvern, emanat din oricare Partid politic.

*Cum sunt repartizate acțiunile
Băncii pe Țări?*

America	1,402	b. =	0.56%
Anglia	250	" =	0.10%
Austria și Ung.	2066	" =	0.83%
Belgia	756	" =	0.30%
Elveția	4071	" =	1.63%
Franța	41572	" =	16.63%
Germania	319	" =	0.13%
Grecia	225	" =	0.09%
Italia	315	" =	0.12%
Jugoslavia	125	" =	0.05%
Olanda	1726	" =	0.69%
Portugalia	375	" =	0.15%
Turcia	280	" =	0.11%
Total			
în străinătate	53.482	buc. =	21,39%
România	196518	" =	78.61%
Total	250.000	" =	100%

Din această statistică se vede direct cât de mulți sunt Jidanii din singuraticile țări, care tind ca să facă din România al doilea *Rai Bolșevic*. E curios că în Rusia nu are plasate acțiuni. Se vede că acolo și-a ajuns scopul finanța jidovească, acaparând-o complet!

Raportul consiliului, începe cu următoarele fraze: „Instituțiunea Dv. a încercat în anul 1926 o pierdere crudă în persoana Președintelui ei, Alexandru Constantinescu, fost Ministru, care timp de 21 ani ne-a fost un prieten și un sfetnic neprețuit. Inteligența lui superioară, priceperea în găsirea soluțiunii celei mai potrivite, spiritul lui împăciuit și bunătatea lui nemărginită, ne fac să simțim și mai mult golul pe care l-a lăsat în mijlocul nostru. Memoriei lui îi vom păstra o amintire pioasă și recunoscătoare“.

Ști iubite cetitor, cine a fost regretatul președinte al băncii Marmorosch Blank & Comp?

— Alecu Constantinescu (porcu). Acesta numai, a putut să fie timp de 21 de ani un prieten și un sfetnic neprețuit al Jidanilor. O unealtă oarbă în mâna Coholului — și-a Francmasoneriei — al cărei mare demnitar a fost — dar totdeauna un dușman și un persecutor al Românilor. Să vorbească Moșii, desmoșteniții de păduri! Să vorbească toți îndreptățiții la improprietăre, desmoșteniți de acest drept sfânt, pentru a se păstra moșile cutărui Jidov sau Jidovoaiice! Di Pamfil Șeicaru ne-a dat un bogat material documentar referitor la activitatea Alecului Constantinescu. Din aceste motive deplânge atât de amarnic

perderea lui Alexandru Constantinescu, și dintre șiruri pare că se ridică întrebarea: *Oare găsim alt Șabăsgoim care să se ridice până la valoarea Porcului dispărut?*

Referitor la stabilizarea valutei noastre, raportul zice:

„Suntem azi aproape unanimi în dorința stabilizării monetei noastre“. Nu ne spune însă nimic raportul cum ar rămânea cu specula valutei, în cazul stabilizării? Raportul continuă: „Fluctuațiunile Leului continuă efectul lor dăunător producțiunii naționale“. La 6 Mai 1926 cota leul la Zürich 160, la 29 Oct. 1926: 292, iar azi 320 Fr. elv. fără ca să ne spună cât a contribuit Comp. Marmorosch Blank la deprecierea valutei noastre și cât a câștigat în urma acestei specule păcătoase — fie dela diferențele de curs, fie dela exportul de cereale, de vite, material lemnos, produse petrolifere etc. cumpărate cu preț de batjocură atunci când leul arată un curs mai ridicat, și vânzând cu prețuri ridicate mărfurile importate, sau fabricate în numeroasele sale întreprinderi industriale — căci se știe, că această bancă conduce jocul de bursă. — Las, să urmeze aprecierile raportului referitor la Banca Națională și la Creditul Industrial:

„Aceste două mari Instituțiuni au veghiat și în cursul anului 1926 la o cât mai justă repartitie a mijloacelor de cari dispuneau și ne facem o plăcută datorință unind mulțumirile noastre cu cele ale organizațiilor noastre bancare și industriale, pentru a le adresa conducătorilor celor doi pivoți ai Economiei Naționale Românești“.

Va să zică laudă cu carul — și lauda jidănească este semn rău! Voi examina mai târziu cât de justă este această repartizare a creditelor acordate de Banca Națională, dovedind-o cu cifre.

În continuare raportul ne vorbește despre „Banca Industrială“ o secție a Băncii Marmorosch Blank & Comp., care are de scop să controleze și să dea directive în viața noastră industrială.

„Celelalte (întreprinderi) aflătoare sub directa noastră supraveghere, sau la cari participăm împreună cu alte grupări, s'au dezvoltat în genere în mod satisfăcător. Unele din ele însă, vor trebui să-și restrângă și mai mult sfera de activitate, iar pagubele rezultate în anul trecut din operațiunile lor sunt incluse în acest bilanț. În schimb însă am continuat cu realizarea vânzării unor

participațiuni la întreprinderi la care nu dispuneam de majoritatea necesară pentru a impune întotdeauna punctul nostru de vedere, sau a căror rentabilitate nu justifică păstrarea lor în portofoliul băncii“.

Va să zică, acolo unde domni Blank & Comp. nu-și pot „impune întotdeauna punctul lor de vedere“ renunță la participare și se scutură de acțiunile respective; iar în continuarea raportul dă totalul întreprinderilor la care participă cu capital, — prietenii finanței internaționale jidovești Marmorosch Blank & Comp. — deci și cu influență și cu impunerea punctului lor de vedere. Le înșirăm și noi, pe aceste întreprinderi, pentru ca să le cunoască toți Români și să știe totodată, că asupra conducerii lor lucrează mâna nevăzută din București str. Paris, unde sălășluște din îndurarea, și din sudoarea Românilor exponența Capitalizmului jidovesc internațional din România.

Bănci:

1. Soc. Națională de credit Industrial S. A.
2. Banca Creditul Basarabean S. A.
3. „ Moldova S. A.
4. „ Comerțului „ Craiova.
5. „ Centrală „ Cluj.
6. „ Timișoarei Ș. com. pe a.
7. „ Centrală S. A. Plocești.
8. „ Fortuna „ București.
9. „ Gen. de credit S. A. Dicio-sânmartin.
10. Prima Casă de Păstrare din Caransebeș S. A.
11. Banca Comercială S. A. Lugoj.
12. „ de Comerț și de depozite Salonic.

Petrolifere:

1. Steaua Română S. A.
2. I. R. D. P.
3. Petrol Blok
4. Creditul Minier
5. Sondajul
6. Petrolul

Industr. alimentară:

1. Lujani fabr. de zahăr S. A.
2. Ripiceni „ „ „
3. Moara Steaua „ „
4. Kandia fabr. de bomboane și ciocolată S. A. Timișoara.
5. Danubiana fabr. și rafinărie de zahăr S. A.
6. Frigul S. A.
7. Chitila-București fabr. de zahăr S. A.
8. Agra S. A. pentru expl. și industr. agricolă.
9. Prima fabr. bucovineană de bere și spirt.
10. Prima fabr. de bere Timișoara.
11. „ și rafinerie de spirt Timișoara.

12. Zamfirescu S. A. fabrică și comerț de ciocolată.

Industrii:

1. Noua Soc. Vulcan de Mașini S. A.
2. Industria Aeronautică S. A.
3. " Textilă Bohuși S. A.
4. Câmpulungul S. A. industria hârtiei.
5. Soc. de ciment Portland I. G. Cantacuzino S. A.
6. Construcția Modernă S. A.
7. Alumina S. A.
8. Ursul " fabr. de piele.
9. C. F. Buzău-Nehoiși S. A.
10. Compagnie Internaționale de Nav. aer. S. A.
11. „Generală“ S. A. de asigurare, etc. etc. (adecă multe societăți, pe care nu le numește, pentru ca să nu le cunoaștem).

Industr. Metalurg. și Mecanică, și diverse:

1. Uzinele Metalurg. Copșa-Mică Cugir S. A.
2. Mecano S. A.
3. Șantierele Române dela Dunăre S. A.
4. Prima Fabrică de Armături S. A.
5. Tudor S. A. pentru fabr. acumulatorilor electrici.
6. Fichet S. A.
7. Intreprinderile Forestiere rom. Cluj S. A.
8. Petrifalău fabrică de hârtie S. A.
9. Bucovina S. A. pentru exploatarea lemnului.
10. Textilia S. A. Iași.
11. Frații Renner & Co. Cluj S. A. (fabrică de piele și de încălțăminte).
12. Fabrica de Piele din Mureșeni.
13. Soc. pentru Ind. Lemnului S. A.
14. Cărâmbida S. A.
15. Mica S. A.
16. Industr. rom. de Gaz Metan S. A.
17. Mircea Vodă S. A.
18. Prima Soc. română de Explosive S. A.
19. Radio România S. A.
20. Oficiul Economic al României S. A., etc. etc. (alte multe industrii și întreprinderi pe care nu voește să ni le comunice raportul).

Afară de aceste întreprinderi numite și nenumite, societatea ce se numește Marmarosch Blank & Co. își așază venitele încă prin 10 sucursale interne plasate în Arad, Brăila, Brașov, Cernăuți, Cluj, Constanța, Galați, Oradea, Rădăuți și Tg. Mureș și prin cele două sucursale externe din Constantînopole și Paris.

Tabloul virimentelor (Viriment se numește transmiterea banilor prin bancă, în loc de a-i trimite prin poștă).

1905 Lei 1,816.500.000.—
1910 „ 2,512.900.000.—

1915 „ 3,716.200.000.—
1918 „ 3,195.500.000.—
1919 „ 27,300.000.000.—
1926 „ 185,700.000.000.—

adecă o sporire a virimentului de 62 ori față de cifra arătată în 1918 în România mică.

Cifrele Bilanțului ne arată, că banca de care ne ocupăm — cu atâtea ventuze în România Mare, față de 125 milioane capital social și 275 milioane rezerve — în total 400 milioane Lei capital propriu, beneficiază de 800 milioane Lei reescont la Banca Națională a României, — adecă de 2 ori mai mult decât capitalul plus rezervele sau de 6⁴ ori mai mult decât capitalul Societar.

Dacă și băncile curat românești beneficiază dela Banca Națională a României, de reescont în aceeași proporție ca și Banca jidovească Marmarosch Blank & Comp. — vom vedea într'un studiu aparte.

La Societățile controlate și cărorora le „impune întotdeauna punctul ei de vedere, are investiți Lei 1,132.550.939.40, iar la bănci și întreprinderi consorțiale 765.332.061. 13. Lei.

Intre pasive remarcăm — pe lângă capitalul Societar și rezervele proprii de 400 milioane Lei, — și Depozitele și Conturile curente creditoare în sumă de 3 miliarde 700 milioane lei. Profitul brut este de 236.412.446.89 Lei, iar beneficiul net pe 1926 este de 60.342.217.75 Lei, adecă o rentabilitate de 15% dela capitalele Soc. (capital Societar plus Rezerve sau o rentabilitate de aproape 50% a capitalului Societar). Referitor la arătarea profitului brut — așa cum se prezintă în Co. Profit și Pierdere pe 1926 îmi iau voie să fac următorul calcul luând ca bază etalonul de plasare 18% (deși realitatea ne arată un etalon dela 24% în sus).

Lei 400.000.000 Capital societar plus rezerve cu 18% = 72 mil. Lei.

Lei 3,700.000.000 Depozite și Co. Curente dif. de inter. între ce plătește și cele ce incasează 6% = 222 milioane Lei.

Lei 800.000.000 Reescont și cele ce incasează 12%, plătește 6%. Băncii Naționale = 96 milioane Lei dela 185 miliarde viriment încassând numai 1% (la mie) ceea ce în realitate se urcă dela 2—3 (la mie) = 185 milioane Lei.

Ar eși un profit brut minimum de 575 milioane Lei — cât timp contul Profit și Pierdere arată numai 236 milioane Lei adecă numai pe jumătate dela calcularea minimă făcută mai sus. Ce se întâmplă cu sutele de milioane de Lei beneficiu

curat ascuns de Banca Marmarosch Blank & Comp. numai pe anul 1926?

Atragem atențiunea fiscalului asupra bilanțului ce i se prezintă de către banca susnumită, pentru ca să-i servească drept bază la calcularea impozitului. Nu ne îndoim că în Ministerul de Finanțe din București se vor găsi oameni pricepători în cetirea cifrelor din Bilanțul cu pricina.

Ce constatări scoatem din raportul și din cifrele înșirate mai sus?

1. Pentru a-și face afacerile în tihnă, oculta jidovească reprezentată în cazul de față prin Blank-i & Comp., au înhâmat și 8 Români dintre cei mai influenți, recrutați din toate partidele Politice — foști și viitori miniștri, vorba Porcului.

2. Conducerea băncii este pusă în mâna Jidanilor de rasă (vezi comitetul de Direcțiune unde din 6 membri 4 sunt Jidani și numai 2 Români).

3. Vedem din felul cum sunt plătate acțiunile în diferite țări, că fără de Jidanii din America, Jidanii din 12 țări din Europa contribuie la acapararea bogățiilor din România pentru Neamul lui Iuda.

4. Vedem, că 12 instituțiuni bancare, 6 Societăți petrolifere, 12 Fabrici alimentare, 31 de Soc. industriale și altele ne-numărate întreprinderi sunt finanțate și conduse — după punctul de vedere — al Jidanilor Blank & Comp.

5. Vedem cu durere că industria zahărului este aproape exclusiv dominată de spiritul Jidovesc, deasemenea influența oculte Jidovești s'a strecurat și în industria pentru apărarea Națională, vezi Industria românească de explozivi (din Făgăraș unde mișună ca roiul jidanii), Industria aeronautică, Uzinele Metalurgice Copșa Mică Cugir viitoarea fabrică de arme și de munițiuni din România. Intre numeroasele etc. etc., vor fi cu siguranță și ziarele jidănești: *Adevărul, Dimineața, Lupta, Rampa, Arguș* și altele.

Singură industria de cărbuni și Uzinele Reșița par a fi scutite de influența oculte jidovești, de numcunva se cuprind și aceste industrii sub numeroasele etc. etc.

6. Și în fine că Bilanțul dimpreună cu Co. Profit și Pierdere sunt astfel întocmite, ca să nu arate întreg profitul realizat, să se sustragă dela impunere și să fructreze statul românesc.

Așa se prezintă Banca Marmarosch Blank & Comp. din Darea de seamă pe anul de gestiune 1926.

Români și Autorități fiscale, luați aminte!

ȘT. PENEȘ Expert-Contabil

Marele proces al Românilor din Maramurăș

Rezultatul din 2 Decembrie 1927 n'a surprins pe cei ce cunosc criza morală-politică și debandada administrației statului subminat de cel mai ticălos politicianism fanariot.

Groedel a operat cu un aparat extraordinar și mijloace necunoscute încă în România. Pe cei ce i-a angajat încă în 9 Aprilie 1924 la Comitetul Agrar — când s'a adus hotărîrea No. 265 S. Tr. în favo- rul Evreilor patronați de Groedel — a contat sigur la Casație și la ministere.

A mai angajat pe dl Juvara Mircea, rudenă Brătenilor și ministeriabil liberal, a mai măimit pe domnul Emil Hațieganu, ca să câștige peste apărare și bunăvoința cercurilor naționaliste. Dar dl Hațiegan trebuia să reprezinte competența de care toți ceilalți erau streini. Dl Valer Roman era împlutură spre a susține absurdul, care nu putea fi acoperit cu autoritatea profesorilor, avocați, cari au uitat, că exemple bune stau la baza educației morale naționale. Strămoșii spuneau: „Non ollet“. Dl Hațieganu deposedarea românilor din Maramureș a ajutat-o! ridicol de efitin — pentru 50.000 lei, credeam, că v'a preda lui Groedel și întreprinderea dsale „Bradul“ din poenile de sub munte, care l-a învățat cum știu înșăla cazarii din Maramureș. La desbatere în drept l-am întreat: „Et Tu me fili Brute!“ Dl Juvara era fericit, văzând unificarea moravurilor avocațiale atât de strălucit, puse în cauza jafului finanței aventurieri ungare. Dl Juvara și-a făcut datoria din plin, e drept că a vorbit numai de mizeria Maramureșului, care trebuie vindecat chiar prin clientul dsale, prin Groedel și noaja de hămisiți din maftia cointeresată, dar a livrat intervenția Ministerului Justiției cu ajutorul parlamentarilor liberali — creați de jandarmi și Groedel — și a prefectului Mihályi Gábor, cunoscutul prieten a lui Tisza Pista cu tradiții vechi de trădare națională.

Dl Iuliu Maniu, distinsul meu șef, a sărit în ajutorul dreptății Maramureșului și pe principalul vinovat, l-a și pus cu totul pe labe înainte de ași desvolta interpelația atât de necesară pentru prestigiul țării! S'a destăinuit, abia o parte din operațiile de după culise, cari au fost decizătoare în proces, și nu voiesc a preveni pe dl. Iuliu Maniu, care a atins abia în linii marcante un

singur dosar din celea 4 cerute de D-sa.

Constat însă, că autoritatea României Intregite, — visul generației de jertfe, — a fost pusă în serviciul Evreilor, cari câștigă **trei miliarde lei în lemnoase** atunci când Statul român ca **composor** este păgubit cu cel puțin 500 milioane lei. Acest Stat este copilul nimănui, nimeni nu l'a reprezentat, iar Curtea de Apel și Casația contrar ordonanței de procedură segregatională No. 30/909 M. J. art. 36 au stins dreptul de apel al Statului ilegal, căci ca reclamant nu poate a se retrage din proces fără a-i numi curator ori a-l admite să pledeze pe unul dintre **mulții avocați ai săi** baremi în calitate de **curatori**.

Nu aprob violențele însă trebuie să constat că Groedel și paraziții săi când robesc moșia voivozilor descălecători de țară și moșnenii lor sunt cruțați de opiniunea publică română, — cu puține excepții onorabile — iar studențimea română este prezentată în colori negre, continuu atăcată și confundată cu indivizi criminali, și cu huligani din plebea de mahala, nu pot fi identificați cu întreaga tinerime română, chiar și cu majoritatea ei absentă dela congresul dela Oradea-Mare. Calomniarea întregii tinerimi române acasă și în străinătate continuă și dușmanii neamului se pregătesc de revanșă pe tema aceasta. Dar emisarii finanței ungare: Groedel, Max Rappaport și urmașii Fraților Milko falimentari din Ungaria: „Patria“ (Hazai Fatermelő rt. din Budapesta Dorotya utca Nr. 8), „Fabank“ etc. — vin și cumpără o provincie să o poată robi — și noi tăcem. iar tinerimea impasibilă privește lupta democrației naționale și uită a înhăța de chichă pe toți jidoviții, fanarioții, ticăloșii, lichelele și paraziții din parlament și ministere, cari sunt cointeresați cu Groedel și Evreii, ori complicitii lor.

Neamul acesta poate fi vândut, trădat și robit pe față — chiar provinciile celea mai oropsite: Munții Apuseni și Maramurășul! Ideile generoase le reprezintă tinerimea și ea este post, cuvântul opiniei avântate. Liberalii din Maramureș — codițele lui Tisza Pista scoase din troaca ungurească — nu pot trăi fără tradarea și jaful poporului, pe care tot ei îl ațâță, că era mai bine sub unguri. Acestora — după o co-

mică împăcare — s'a alăturat M. Candrus. Aparentea din Chios, care sperase a descoperi în Maramurăș Grădina Esperidelor cu merele de aur. L'am prins în flagrant la „Cuvântul, când capacita pe dl T. Enacovici“ să nu apere românismul din Maramurăș. Protopopii Artur Anderco și Victor Ștef au fost puși de „reclamă creștină“ pentru interesele jidovești. Contra ultimului am cerut și obținut anchetă dela consistoriul din Gherla, în 27 Decembrie 1927 a și recunoscut vina sa cea mare față de credincioșii săi tradați și predați legați evreilor.

Groedel și-a mai angajat cu o rafinărie tipic galițiană avocați anonimi, să-l servească pe sub mână și prin scandal — „gesaeres“ jidovesc — să abată atențiunea opiniei publice dela hoția sa. La Dreptatea în București a trebuit să cer intervenția dlui Maniu să pot plasa articolii informativi. La Clubul No. 1. am fost prezentat, ca unul carele am pornit greșit procesul înregistrat cu 10 ani înainte de a mă fi născut. A pornit campania în presa minoritară și cu prietinel Dr. G. Iuga am fost prezentați, ca „**șapi ispășitori**“ și principalii vinovați, cari am trădat poporul lui Groedel, căci **opiniunea publică locală** credea că Groedel numai prin trădare poate câștiga.

Dl Dr. Ilie Lazar din tabăra maramurașană a P. N. T. s'a pus pe lucru alături de Szelle Béla și Șloimii fițucelor minoritare să ne injure și distrugă, producând diversionile dorite în folosul lui Groedel. Și campania nedreaptă s'a pornit cu rea credință, căci apărătorul moșnenilor a fost dl Dr. Ion Lugojan, și se continuă și după răspunsul dat de dl Maniu dlui Popescu Stelian! Am dat în judecată gazetele mincinoase. Dar s'a strecurat o noțiță tendențioasă și în „Patria“ unde de 9 ani colaborez gratuit, am satisfăcut curiozitatea autorului prin un răspuns lung, însă dl îndrumător politic prefăcut în cenzor dl Emil Hațieganu îl oprește să apară. Constat că avocații funcționează și după proces. Min. de Justiție a servit pe Groedel în 24 ore iar Maramureșenilor le-a trebuit 28 de zile, să fie dreptatea lor servită și procedura segregatională suspendată din nou, care nici n'a fost cerută să fie admisă. S'a simulat o confundare a comasării cu segregarea de dragul lui Groedel. S'a convocat și comisia instituită de Min. de Agricultură și dl ministru Popescu îl și aruncă dlui Cicio-Pop grațiozități, fără să știe

a distinge între segregări și proporționări.

Segregările urbariale, prin cari se împroprietăresc iobagii dela latifundiarii feudali trebuiesc admise dar numai după unificarea regimului de drept adânc conturbat de serii de legi sociale — silvice — și de regulare a dreptului de proprietate, mai ales legea X, din 1913 art. 85 și legea Ref. Agrare, pentru care scop s'a menționat suspendarea ordonanță de guvernul ungar prin dl Cudalbu în 3 Maiu 1927.

Composesoratele nobile însă pot fi numai proporționate și nu segregate și fără puțința eșirei din comunitatea comp.

Comisiunea va avea să se pronunțe — dacă nu e un fel de „*pictus masculus*“ pentru orbirea Românilor — asupra întregului complex de probleme juridice. Comasarea este reunirea posesiunilor împrăștiate, segregarea este împroprietărirea iobagilor în legătură cu resignarea competențelor de păduri și pășuni, și fixarea cotașărilor urbariale, iar proporționarea la composesoratele nobile este operațiunea statoririi proporțiunii de folosință a composesorilor nobili posesori factici seculari și exprimarea îndreptăririi în cărțile funduare.

Procedura este mai veche ca fictivitatea proprietății funduale, — e normată de legea XII din 1836 și art. 18 dreptul de a cere proporționarea îl dă exclusiv composesorilor posesori factici din indiviziune.

Calitatea de composesor este istorică, ca composesoratul un rest din vechiul drept feudal, nu este anexa intravilanelor nobile, cari fiind celea mai multe proprietăți divizionare în baza legii XXV din 1896 art. H. — nu dau drept la îndreptărirea composesorală, — este privilegiu și împreună cu proporționarea are caracter de drept public. Legea XII din 1836 cheia 2, 3 și 5 (evreii s'au emancipat numai la 1867!) e consacrată de jurisprudența practică — deciziunea 158 din 4 Dec. 1883 a Curiei ungare (Dtr. VII. 133), adeca folosința factică dependentă de multul moșiei particulare intravilane și extravilane a composesorilor nobili posesori factici seculari e baza proporționării folosinței comune indivize. Legea silvică ungară XIX din 1898 capitol II. art. 25—56 prescriu organizarea composesoratelor până în 1921, când noul cod silvic intră cu legea din 18 Sept. 1920 în vigoare, cari posesiunea factică comună o normează după principiile de mai sus. Vezi și deciziunea contenciosului

ungar No. 2086 din 1 Maiu 1906 (X. 625).

Eșirea din comunitatea composesorală trebuie interzisă — dar mai întâi trebuiesc conform ord. 30/1909 M. J. art 60 făcute coalele unice funduale să se poată elimina greșelile funduale și de cadastru, fără aceasta operație nu se poate face nici o operație de aranjare a proprietăților, încât de facerea prealabilă a coalelor unice (betét) funduale să se condiționeze admisibilitatea comasărilor, segregărilor și

proporționalizărilor. E necesar să se ordoneze și revizuirea tuturor operațiunilor de până acuma din oficiu și Români păcăliți restatornicii în drepturile lor — fiind procedurile în general veroase și perscutatoare pentru Români. Așteptăm un proiect de lege românească — drept și în general normativ — ca să scăpăm de impasul Inaltei Curți de Casație în care să găsea în 2 Dec. 1927, ce voiu desvolta în numărul viitor.

Dr. VASILE FILIPCIUC
(Maramureș)

Infrățirea Românească

„Libertate, egalitate, sunt drepturile noastre; fraternitate este datoria noastră.

A. Fuillée.

— „Ce va fi de pământul și neamul românesc?“ Iată grava întrebare imprimată pe ziua noastră de mâine. Acestei întrebări se pot da numai două răspunsuri. Ambele răspunsuri depind de o singură condiție. Un răspuns este... moarte... celalalt... viață. Condițiunea de care depinde unul din acestea două răspunsuri, este însuș elementul românesc în atitudinea ce o va presta față de împrejurările între care se află.

Dacă vom considera din toate punctele de vedere cum se prezintă elementul românesc față de elementul străin în internul țării, apoi față de cel din afară de țară răspunsul va urma dela sine.

Făcând o privire generală în internul țării, peste felul cum se prezintă întreagă societatea Statului Român; considerând în special marile plăgi de demoralizare, corupțiune etc., deslănțuite în lung și'n lat până la ultimele răspântii ale ogorului nostru strămoșesc, prin apucături, incursiuni, tactică și strategie diabolică, de către uneltele lui Satan, parazitismul și plevei din țară. Considerând din afară, ochiadele de vulpi lăcome ce le aruncă străinii de peste hotare, la bunurile ce le-a sădit Tatăl Ceres în pământul nostru — și cari încă nu sunt de tot roase de paraziții din țară — așteptând numai momentul prielnic să se poată arunca asupra lor și asupra pământului nostru, care — abstrăgând dela moștenirea ce o avem cu dreptul dela Bunul D-zeu — a fost cumpărat și răscumpărat de atâtea ori, cu atâtea vlagă și sânge românesc, și încă totuși hrăpăreții nu vor să ni-l lase.

Aceasta este situația internă și

externă a Pământului și Neamului Românesc.

Acum — dacă și pe mai de parte, în noi fiii legitimi ai acestei Patrii, cari ne împodobim cu numele de Român, nepăsarea și indiferența față de această situație va presta, fără ca barem acum în ceasul penultim să ne deschidem ochii în fața iataganelor amenințătoare deasupra capetelor noastre; dacă inimile noastre nu vor începe a simți românește, și nu se va smulge din ele rădăcina semințelor diavolești, cari sunt cauzele disidențelor, neînțelegerilor și hărțuieților dintre noi; dacă sufletele noastre — ce eventual au deraiat dela calea lui Cristos, molipsindu-se de slăbiciunile acestui veac pătimăș — nu le vom vesmânta în *zaua* credinței și dragostei creștinești, singurul principiu și izvor al tuturor mijloacelor dela cari așteptăm regenerarea neamului nostru — iar din nesatisfacerea condițiunilor de mai sus — urmează cu o necesitate oarbă fatalul răspuns: vom pieri noi și cu toate ale noastre.

Este îngrozitoare aceasta vorbă și noțiune ce exprimă nimicire, pierdere, perire; dar ce ne poate oare cuprinde sufletele, cugetându-ne la însași cruda realitate, ce își înfige ghiarele în viața neamului românesc? De aceasta ne cuprinde — și trebuie să ne cuprindă — cei mai stranii fiori pe oricare Român, în care mai licărește un mic germen de nobilitate, măreție și dragoste de neam din scumpa moștenire ce ne-au lăsat-o părinții.

Noi, care astăzi binecuvântăm până și glia pământească ce închide în sine rămășițele strămoșilor, și căutăm tonul cel mai plăcut ca să dăm expresie sentimentelor de admirație ce le purtăm, pentru eroismul lor nobil și românesc, oare noi să fim atât de nemernici, lași

și inconștienți ca să dezertăm dela această datorie ce ne leagă cultul de filiațiune ce trebuie să-l respectăm? Oare în piepturile noastre să nu mai purtăm o inimă? Dacă purtăm, oricum să fie aceea, oare nu trebuie să plesnescă de durere numai cugelându-ne, că părăsind noi postul de veghe, la care au veghiat părinții noștri, nepoții noștri nu numai că nu ne vor binecuvânta memoria, dar până la ultima relicvă ce a vom lăsa, va fi pentru ei un motiv de blestem împotriva noastră. Pe-te mormintele noastre, ai noștri nepoți în loc să ne sădească flori sau să ne aducă elogii, vor încheșta pumnii și cu ochii, înecați în lacrimi privind spre ceruri ne vor blestema, și cu inimile înfrânte de durere într'un hohot de plâns sfâșiator vor striga cerurilor osândirea noastră. Pentru mizeria în care i-am aruncat nemernicii de noi. Considerând însă și pe Români numai ca oameni, de o asemenea purtare infra dobitocească, de-ați ucide propriii tăi fii, nici că-ți poate veni a crede.

Pus în fața tragicei perspective ce ne așteaptă — pe care însă un Român nici-o dorește și nici-o sperază — parcă văd desprinzându-se de pe sufletele Românilor protestul contra morții, și se aude peste întinsul țării acelaș glas: „Nu vrem și nici că lăsăm pierderea și ruina Românismlui, care a fost și trebuie să fie totdeauna cel mai viguros dintre neamuri, format fiind din combinarea elementelor celor mai aptitudinale de a opune rezistență tuturor intempestațiilor de mongolism, slavonism, semitism etc., ce bat peste noi.“

Așa dar, Românilor le trebuie viață; vreau răspunsul al doilea. Deci ce-i de făcut? Un singur lucru: să ne schimbăm atitudinea.

Dacă vom privi printr'o prismă psihologică, ce intenționează astăzi națiunile prin așa zisa „Liga Națiunilor“, dacă nu altceva decât frica de moarte. Deci, dacă Liga Națiunilor nu este altceva decât spaîma ce împinge națiunile la o înțelegere, la o armonie, la o înfrățire generală, pentru ca toate să-și poată menținea existența, să fie oare pentru „Națiunea Românească“ vr'o altă soluție — pentru ca și ea să-și poată menținea existența — decât „Liga Națiunilor“ sau armonia, înțelegerea dintre noi, adică înfrățirea Românească? Nu se poate afla vr'o altă soluție, nici că este vr'un alt remediu pentru a sana starea morbidă dela noi, decât ceea ce ne învață prin con-

sensul unanim o lume întreagă și după experiențe milenare: că problema existenței unui neam nu se rezolvă decât prin înfrățire. Vrând deci existența și viața Neamului Românesc, atunci să închiegăm peste întinsul Țării Românești „Infrățirea Românească“

Iată deci primul și cel mai mare act din atitudinea ce ni se impune ca un categoric imperativ dacă vrem viață: „Infrățirea Românească“. Infrățirea Românească este singurul liman pe care ne putem salva viața, atât de periclitată pe marea furtunoasei vieți, ce ridică puternice talazuri de viții și patimi, ca să ne piardă. Credem foarte mult, că toți cari purtăm meritat numele de Român (exceptiile ne place a crede — precum și dorim — că sunt puține și se vor înpuțina din zi în zi, până când cu timpul și cu ajutorul lui D-zeu vom ajunge ca în Țara Românească să fie toți Români) vom înțelege și vom consimți căldurosului apel de Infrățirea Românească. Infrățirea Românească nu numai că este o virtute atât de nobilă și frumoasă, dar este și o datorie sfântă ce ne obligă în conștiință pe toți cari ne susținem viața din sucul Pământului Românesc. Nu ne indoim de nici-o inimă românească, ori cât de refractară să fie, dacă va reflecta asupra menirii sale în Statul Român și asupra datorințelor de conviețuire cu compatrioții săi — să nu răspundă pentru Infrățirea Românească.

La ajungerea acestei frumoase și nobile ținte ce ne-o am prefapt, trebuie să ne însușim mijloacele eficiente, grație cărora marea operă de Infrățire Românească să se realizeze și să aducă rodul necesar. Experiența ne arată, că nici când nu s'a făcut ceva bun, mai ales și durabil, decât prin ideal moral. Deaceea, acesta va fi și pasul nostru spre Infrățire. Pentru marel act de Infrățire Românească, unire și bună înțelegere între toți frații din aceeaș viță a aceluiăș neam, trebuie să premeargă o purificare morală, în care inimile noastre dure, mânjite de viții și patimi, să se curățească. Dacă vom întrona în sufletele noastre pe Cristos și vom propovădui și manifesta dragoste creștinească între noi, câștigăm biruința. În propovăduirea dragostei creștinești să nu fim mici de suflete, reducând sublima și sfânta noastră datorie de propovăduire a împărăției lui Cristos, la bârfirea unora contra altora. Să încetăm odată, și nu atâta vorbă... că orto-

dox... că unit sau catolic, și hărțuiei între noi pe timp ce bande de bolșevici sub diferite măști de propovăduitori ai Cuvântului lui Cristos, puși la cale de către Jidovime, societăți moscovite etc., cari sub aceasta haină sfântă, care de obicei e cea mai cu efect, să submineze existența Statului și Neamului nostru. Să nu fim atât de încăpăținați și a ne bate pieptul cu o fală farizeică făcând atât de mare gălăgie pe chestiunile: că noi suntem ortodoxi sau drept credincioși, că suntem uniți sau catolici, că a noastră-i biserica dominantă... Ce dominează biserica noastră? Intre Nistru și Tisa?... Da. Dar Biserica Domnului Cristos merită să domineze mai mult: dela un pol al pământului la celalalt. Că suntem catolici, adică a noastră credință este întinsă ca o rețea peste întreg globul de pământ; atunci pe cât de mare ne este catolicitatea, pe atât de mare să ne fie și dragostea creștinească cu care să răspundem tuturor, ca din aceasta să se vadă cât suntem de catolici. Că noi suntem ortodoxi?... bine. Toți ar trebui să fim ortodoxi în sensul etimologic al cuvântului, care înseamnă drept măritori sau dreptcredincioși. Dar, oare noi cei ce ne însușim numele de ortodoxi sau dreptcredincioși să fim mai ortodoxi sau mai dreptcredincioși decât cei ce se numesc uniți sau catolici? Aceasta nu o putem afirma. Totuși, dacă suntem împinși de un zel sfânt, și o dorință fierbinte de a urma adevăratei învățăături a D-lui Cristos (lucrul cel mai bun ce poate exista), atunci să nu ne luăm după ditirambii ce strigă pe la răspântii, proslăvind tot ce le convine și ponegrind tot ce nu aderează principiilor lor, de cele mai multeori preconceptuate și necontrolate de vr'o rațiune sănătoasă; ci în acestea cazuri zic, să scrutăm cu ochiul clar trecutul istoric și ne va arăta dreapta credință, precum și sfintele-i roade; iar pentru prezent n'avem decât să ne deschidem ochii și e ușor de aflat.

Asemenea noi cei uniți sau catolici, să nu privim (cum adesea s'a obișnuit) cu dispreț asupra ortodoxismului și a face abuz la adresa lui de expresii jignitoare, prin cari întăritarea și ura între noi crește cu atât mai mult, și acest procedeu nu este nici decum un mijloc creștinesc pentru a ne duce la scopul sfânt și creștinesc: înțelegerea tuturor cu privire la cele sfinte. Procedeu creștinesc este de a ne ră-

spunde totdeauna unii altora cu dragoste creștinească. După cum însuși S. Părinte dela Roma, într-o enciclică din anul trecut zicea: „că precum stânca conține aur, asemenea și în sfărmăturile din ea se poate afla aur,“ deci și noi să nu vedem unii asupra altora numai pete.

Concurență trebuie să facem — nu însă de ponegriri ci să ne ridicăm care de putere cât mai la culmea datoriei, prin activitate demnă, prin virtute. Să nu țesem între noi ură și intrigi, lucruri ce numai creștinesc nu poate să fie, și care nici decum și nici când n'o să ne ducă la Infrățirea Românească. Această problemă religioasă, timpul o va lămurii. Până atunci să ne nizuim numai fiecare a trăi cât mai în conformitate cu învățătura D-lui Cristos. Dacă într'adevăr vom fi creștini după Inima D-lui Cristos, micile considerente omenești vor dispărea, pojghița ce acoperă Marele Adevăr se va topi, va dispărea și vom putea să vedem fiecare Adevărata Biserică a D-lui Cristos, — care de fapt numai una poate să fie — și pe care fiecare o vom îmbrățișa și vom intra în ea, unii mai curând, iar alții mai târziu, fără propaganda sterilă a ponegririlor. Vom forma astfel, toți cei ce ne numim creștini o unitate în credință și în regim, satisfăcând dorinței ferbinte a Mântuitorului care a accentuat atât de mult: ca să fim toți Una, precum El și cu Tatăl Una este. Până atunci când milostivitorul nostru Cristos ne va înmăia inimile noastre colțuroase, în harul său, netezând, curățind și spălând de pe ele adaosurile slăbiciunii omenești și petele cari nu ne permit ca să-l putem cunoaște pe D-lui Cristos întru toate — până atunci zic — să ne numim și să ne considerăm cu toți, frați în Cristos.

Infrățirea Românească deci să se înjghebeze peste toate maleagurile acestei țări. Toți să ne dăm sărutarea de frate și să fim în același timp fii buni și ascultători ai aceluiaș Tată Ceresc, și să nu se afle între noi nici un fii neascultător de Tatăl, căci care nu este cu El împotriva Sa este, și o asemenea neblesnicie nu credem că se va afla printre rândurile conștiințelor Frați Români Creștini.

Profeticele versuri ale poetului dacă s'au referit la vr'un timp, apoi pentru timpul zilelor noastre cu siguranță se referă: „Români din patru unghiuri! Acum ori nici-odată, Uniți-vă în cuget, uniți-vă'n simțiri.“ Deci să ne dăm seama

și să înțelegem glasul salvării noastre. Poate că astăzi ne sună pentru ultima dată mobilizarea: deci, ca mâine să nu fie prea târziu, astăzi să ne strângem rândurile noastre de oșteni ai Românișmului; și senini, plini de vigoare și viață să pășim eroic, îndrăsneț și cu încredere peste capetele veninoaselor năpârci ce tentează a ne sufoca viața noastră. Să nu șovăim în luptă, ci să urmăm statornici pe supremul nostru coman-

dant, învingătorul lumii, pe Isus Cristos. Noi încă să ne armăm cum zice Apostolul neamurilor, „în zana credinții și dragostei creștinești și în coiful speranței.“

Colaborând cu D-zeu, în luptă cu valurile furtunoase ce le ridică puterea Intunerecului asupra noastră, să n'avem teamă; căci „dacă D-zeu este cu noi, împotriva noastră cine se poate pune?“

V. CHINDRIȘ, Gherla.

Un glas din tânăra generație

La datorie!

În starea de astăzi în care poporul nostru se află, e vrednic numai de-o curată compătimire.

Sbuciumul ce frământă mințile și inimile românești, nu se va potoli decât atunci când aspirațiunile și dorințele actualelor și viitoarelor generații vor fi satisfăcute așa cum un suflet curat, animat de-o vie dorință spre un bine general și progres național o va voi prin cuvântul masselor.

În fața atâtor mârșavii și meschine'scenări politice, sufletul oricărui bun patriot se va revolta și va protesta din toate puterile.

Când vezi că partidele politice de azi n'au alt scop decât ajungerea la vistieria țării și la bunul traiu al partizanilor — că nimic nu se mai face pentru poporul în al cărui serviciu e dator a se pune fiecare individ ce-l constituie și mai ales acei grupați în partide politice cari trebuie să aibă de scop progresul și binele țării — că în fața lor nu mai e decât interesul și când visele lor nu sunt țesute decât din cekuri și bancnote, că viața lor nu-i decât un meschin gheșeft și-o servitute parveniților streini, tot sufletul, toată furia mi se deslanțuie, ași vrea să-i sugrum, să-i trimit în lumea lui Hades pe mâna lui Ahile!...

Ei se lefăiesc în bunurile furate...

Dar poporul? Ce face poporul?

Poporul se sbate în ghiarele mizeriei, poporul așteaptă la ușile închise ale „celor mari“ bucata de pâine și glia ce i se cuvine!

În țara aceasta nu mai domină decât puterea bancară a streinului parazit și pirateria celor necinstiți și 'nstreinați cărora nu li se mai permite a purta numele de Român!

Primejdia ce se apropie cu pași gigantici nu poate fi înlăturată de-

cât de tinerețea românească conștiință de datoria sa, nu mai poate fi înlăturată decât de vigoarea unei tinerimi sănătoase sufletește și solid organizată pentru lupta ce s'apropie.

Țara suspină; pământul udat de sângele eroilor și 'ngrășat de moaștele martirilor nu mai poate suferi încălcarea și jaful ce se fac; *el, pământul, ne strigă, nouă, adevăraților Români, că nu-i al streinilor, că nu vrea să fie al lor, că așteaptă cu nerăbdare să fie încredințat celor ce-au însângerat și-au luptat pentru dânsul!...*

Dar cei puternici se prefac că nu aud strigătul gloatelor, ei resping cerințele și nevoile lor, a celor ce-au luptat pentru desrobirea și unirea fraților sub scutul unei mame purtătoare de griji!

Ce vor face generațiile viitoare, cari venind să conducă destinele sârmanei țări o vor găsi ruină, pradă celor streini cu totul de aspirațiunile acestui Neam și sacrei lui meniri!?

Vor blestema pe-acei ce-au condus acest Stat, vor urgisi urmașii acelor netrebnci!

În numele studențimii și-a întregului popor, cerem să se înceteze cu meschinăriile politice și cu jafurile urmașilor lui Iuda!

Cerem lumină, morală, cult și educație națională! Suntem cetățenii liberi ai acestei țări, nu mai suntem sclavii celor streini, vrem dar să nu fim din nou subjugăți și nu putem suferi ca naționalitățile eterogene să meargă să se plângă Societății Națiunilor pentru nedreptăți închipuite!

Ce știți voi, cei ce trăiți numai în mișelii că ce suferă poporul, voi cei ce vă lefăiți în bunurile furate acestui popor!?

Ce vă pasă vouă că mâine Ro-

mânia de azi va fi un pașalâc jidovesc!?

Ne pasă însă nouă, tinerimii, de clipa când va trebui să luăm frânele acestei țări și s'o conducem pe căile gloriei și măririi!

O vie dovadă o dă studențimea de azi arătând că n'a uitat poporul din care a venit, și caută binele lui și fericirea prin înlăturarea paraziților streini ce sug viața și pro-

dușul muncii unui popor cinstit și harnic.

Și va veni timpul când noi, che-mați de nevoile poporului, vom re-învia vechile legiuni romane și vom ști să pedepsim pe acei ce nu-și îndeplinesc munca și misiunea de slujitori ai neamului și Statului!

La datorie!...

Băiat în clasa VI gimnazială din această parte a țării, sărăcită de jidani și politicieni.

Unirea face puterea

Imediat după Unirea înfăptuită, s'a ținut la Suceava o mare adunare, cu delegați din toată Bucovina, fiind prezidată de președintele județului Suceava de fostul deputat al L. A. N. C., dl *Gheorghe Cârlan*, care a inaugurat întrunirea trimițând iubitelui nostru Președinte următoarea telegramă:

A. C. Cuza

Iași

Românii bucovineni și delegații Ligii din țară, adunați în mare întrunire la Suceava, salută cu entuziasm Unirea L. A. N. C. și aduc tributul lor de recunoștință neînfricatului luptător antisemit A. C. Cuza.

Cârlan

Președintele jud. Suceava.

Publicăm mai jos o scurtă dare de seamă, redactată de Ștefan Peș:

Suceava, 20 Maiu 1928. — Dl Gh. Cârlan deschide adunarea salutând pe toți delegații prezenți. Anunță Unirea.

1. Șt. Peș salută adunarea în numele dlui Cătuneanu; îndeamnă pe Români la unire.

2. Tr. Brăileanu prof. univ. Cernăuți, vorbește de evenimentele trecute, de rolul partidelor politice ca uneltele a jidovimii — pildă Banca din Cernăuți a lui Anhauch unde au participat toate notabilitățile în frunte cu Mitropolitul.

Cere unirea tuturor pentru binele Românilor și al creștinilor.

Conducătorii liberali din Bucovina sunt toți fiii de gospodari și ei au dat nația românească pe mâna Jidanilor în frunte cu Anhauch care a acaparat toată bogăția Bucovinei, păduri, bănci, comerț industrie, presă. În Rădăuți s'a confiscat o carte în care Sadoveanu scria că Jidanii exploatează poporul.

Îndeamnă pe toți la unire.

3. I. Huțanu prof. liceu Cernăuți, salută adunarea în numele Cernăuțenilor — care se bucură de unire.

4. A. Turtureanu — Rădăuți, stăruie pentru unire.

5. A. Morarescu locotenent ad., președ. sec. Storojineț — îndeamnă pe toți la unire.

6. Ind. Grig. Berciu din Vama jud. Câmpu-Lung, aduce salutul muntenilor, și asigură că muntenii vor sta alături de conducătorii Ligii — luptând pentru H. R. N.

7. Dr. H. Vasiliu medic președ. L. A. N. C. județul Botoșani aduce salutul vecinilor de peste râul Suceava. Și legându-ne de orice ambiție să luptăm pentru biruința intereselor românești.

8. Tcaiciu președ. stud. univ. dela Univ. Cernăuți, explică rolul studențimii în mișcarea L. A. N. C., că studențimea care are martirii ei, voește să trăiască în țară liberă de Jidani, sau va muri pentru atingerea acestui ideal — s'a format o organizație a tineretului L. A. N. C. și asigură adunarea de concursul studenților.

9. Nic. Popa prof. la Cluj, salută pe bucovineni; spune că admiră Bucovina, admiră portul, admiră poporul, dar e întristat de preamarele număr de Jidani ce-i vede în această regiune. Face o comparație între religia creștină și legea jidovească — iubirea deapropelui — față de spusa Talmudului că jidovimea e poporul ales care a acaparat totul, iar celorlalți oameni nu le mai rămâne nimic. Au pătruns în învățământ, iar prin presă ne atacă Biserica, atacă armata, atacă neamul nostru atunci când ei țin la neamul lor, respectă Biserica lor, și sunt uniți ca fierul și nu se asimilează. De mil de ani au rămas aceiași ce sunt: Jidani.

Explică sectele religioase care sunt subvenționate cu bani și cărți de jidovi, ca să dărâme Biserica. Chiamă la luptă pe toți Români, pentru eliberarea țării de legea jidovească.

10. V. Oșpotă gospodar din Poeni îndeamnă strângerea rândurilor sub prezid. lui A. C. Cuza. Arată cum a fost exploatat de un deputat național-țărănist.

Ne strică credința Jidanul Herbert Zore care a făcut un calendar pe 1928 în care Înălțarea Domnului e pusă Luni în 21 Mai. Cere ca voturile să se dea pentru Ligă.

11. Stud. Pătrașcu din Suceava, vorbește că buturuga mică răstoarnă carul mare, și liga să fie buturuga mică care va lovi ca trăsnetul în jidovime dar cu deosebire în jidoviți — arătând că armata a apărut pe adv. jidani care acuzau pe prof. Huțan dela Cernăuți — pentru că ar fi persecutat pe elevii jidani.

12. Gh. Cârlan explică actul rușinos al adv. Polonic Nicolae care alături de adv. jidani acuza pe bravul luptător I. Huțan, prof. lic. din Cernăuți, apoi citește o telegramă de omagiu adresată președ. A. C. Cuza Iași „Românii bucovineni și delegații ligii din țară, adunați în mare adunare la Suceava, salută cu entuziasm Unirea Lanc. și aduc tributul lor de recunoștință neînfricatului luptător antisemit A. C. Cuza și dlui Cârlan, președinte al adunării prezente.

12. Nichifor Robut licenț. al acad. de Comerț din Rădăuți salută unirea și explică unelțirile jidovești în mișcările studențești — să respingă unelțirile dușmane — pe care le ilustrează cu exemple și întâmplări din viața sa din alegeri.

13. I. Zelea-Codreanu, ce să spună nou? doar toată lumea, nu numai cei prezenți, dar și toți jidanii știu ce voește — că programul ligii trebuie împlinit, că tot pământul trebuie să fie al Românilor și numai al lor, că nu putem îngădui ca orașele noastre să fie cuiburi a dușmanilor noștri, iar la hotarele țării să falfăe drapelul tricolor cu semnul svasticeii.

Noutăți dela ultima adunare. Alegerea deputaților și senatorilor jidovi, care se lăfăesc în Parlamentul românesc și cer dreptul ca să ne mâne cu biciul dela spate ca pe vite, și nici un Român nu s'a găsit să le răspundă că România este a noastră, a Românilor și numai a noastră.

Prima bătălie a sfântului războiu ce purtăm a fost câștigată, căci s'au ales 10 deputați.

A doua bătălie a fost percută, în urma desbinării, din care vom trage o învățătură, ea fiind și o dojană pentru poporul românesc.

Luptele lui Ștefan cel Mare la Podul Înalt și a doua luptă cu Turcii dela Valea Albă, unde Turcii aduceau 150.000 de ostași față de 10.000 ale lui Ștefan, care a câștigat o glorie dar a percut bătălia.

Perderea luptei ligii se poate asemăna cu bătălia dela Valea-Albă.

Dojana. Era scris pe steagurile lui Ștefan. Să biruiască „*direapta vitejie*“. Unii din ostașii ligii după perderea luptei, au descurajat. Ștefan n'a descurajat, ci și-a adunat armata risipită și a sfărâmat armata Turcilor.

Direapta vitejie, este atunci când totul fiind perdut, când totul descurajat și lipsit de credință, se ridică un soldat și spune: „Aici sunt eu și nu mă dau“.

Să nu se bucure jidanii că Liga a dispărut, ci să caute să părăsească țara până mai e timp.

Lupta partidului național-țărăniștilor cu foarte mulți jidani, care luptă pentru răsturnarea dela guvern a liberalilor, un partid cu mulți jidani este pentru noi ca și

când neamul și-ar desbrăca un joc cu parazități pentru a îmbrăca unul cu și mai mulți fanarioți.

Ce au căutat jidanii la Alba-Iulia?

Constatarea față de conducătorii național-țărăniști este următoarea:

Arătându-se luni de-arândul extrem de curagioși, național-țărăniștii la Alba-Iulia s'au dovedit aceea ce sunt. Poporul nu mai poate urma astfel de comandanți.

S'a luat jurământul cu însufletire, sala întregă ridicându-se ca unul.

Gh. Cărlan mulțumește adunării pentru prezență și îndeamnă pe cei prezenți să meargă la vetre în liniște.

Mare însufletire s'a văzut și legământ de luptă s'a făcut la Suceava.

Părerii despre Jidani

Reproducem mai jos următoarele părerii despre Jidani a trei oameni, cari au umplut secolul al XIX cu faima numelui lor: *Napoleon, Bismark, Moltke*. Citiți, vă luminați și mai ales vă îmbărbătați, mărunți politicieni ai României întregite:

„Națiunea jidovească este predispusă încă din timpul lui Moise spre șarlatanie și înșelăciune. La creștini nu găsim nimic similar; printre ei sunt priviți cămătarii ca ceva excepțional și au o faimă rea... Jidanii trebuie priviți ca națiune nu ca sectă. Este o națiune în națiune...“

Napoleon în ședința din 7 Maiu 1806.

Pelet (de la Lozère) „Opinions sur divers sujets de politique et d'administration“. Paris 1833 pag 213.

„Jidanii au aprovizionat armatele mele în Polonia; voiam să le asigur o existență politică, voiam să-i fac o națiune și cetățeni ai statului; nu sunt buni însă decât pentru negoțul de sdrențe“

Napoleon Mémoires de Hélène (H. Naudh, Die Juden und der deutsche Staat.) 1883 Leipzig Ediția I pag 133.

„In toate timpurile Jidanii au ținut jurământul unui creștin ca ceva fără responsabilitate pentru ei. Din cearta vr'uniuia dintr'ai lor cu un creștin făceau totdeauna un prilej de profit pentru națiunea lor. Dacă era vorba de urmărirea unor scopuri comune atunci se anunța o zi comună de post și cu pedeapsa unuia din cele trei blesteme trebuia să plătească fiecare suma echivalentă unei consumații zilnice.

Astfel au ajutat unele orașe sau provincii pe altele foarte îndepărtate cu sume însemnate. Chiar și astăzi mai are încă fiecare oraș judecătorul lui, fiecare provincie un rabi și toți stau sub conducerea unei căpetenii care locuiește în Asia și care e obligat prin lege să rătăcească încoace și încolo și pe care îl numesc „principele sclaviei“. Păstrând astfel propriul lor regim, propria lor limbă și ascultând de legile lor știu să ocolească, sau să împiedece exercitarea legilor țării și strângându-și rândurile resping cu îndârjire toate încercările națiunii de a-i contopi și aceasta din cauze religioase, dar mai ales din egoism.

De un recensământ caută Jidanii să se ferească în toate felurile“.

Hellmuth von Moltke „Darstellung der inneren Verhältnisse in in Polen pag. 39—43 Berlin 1832.

„Dacă se spune că Jidanii s'ar putea schimba atunci trebuie să repet că n'avem de lucru nici cu Macabei din antichitate și nici cu Jidanii viitorului ci cu cei din prezent.

Vreau să dau un exemplu pe care se bazează întreaga istorie a relațiilor dintre Jidani și creștini. Cunosc un ținut la țară, în care Jidanii sunt foarte mulți, unde sunt țărani ce nu pot să numească a lor nimic din ceace este pe pământul lor; începând dela pat până la vătrar, aparține tot mobilularul Jidanului; vitele din grajd aparțin Jidanului și țăranul plătește pentru fiecare din acestea o chirie zilnică; grăul de pe câmp și din șură aparține Jidanului și Jidanul vinde

țăranului grăunțele de pâine și de sămânță cu litra. De o asemenea cămătărie creștină, n'am auzit vorbindu-se în întreaga mea carieră“.

Otto von Bismark în adunarea națională din 1847.

Traduse de CAIUS JIGA, stud. în litere.

Reprezentantul „Asoc. Româno-Americane“ DI Nicolae Bohar își ia rămas bun dela noi.

În No. 11 din 1 Aprilie am comunicat cititorilor noștri, că DI. Nic. Bohar v. președ. *Asociațiunii Româno-americeane*“, a venit în România pentru ca să se convingă — din vedere — despre stările sociale, politice și economice din țară, în legătură cu calomniile, atacurile și veninul cu care se improașcă Poporul Românesc, de către presa mondială pusă în serviciul finanței și coholului jidovesc.

Domnia Sa în decursul celor câte-va luni petrecute în România, a avut ocazie să vadă aproape întreaga țară, începând cu Maramuresul, Bucovina, Moldova și Basarabia toate năpădite și secătuite de neamul lui Iuda, a văzut Bucureștii cu tot ce are el bun și rău. A văzut umblând în societatea Dlor prof. Marin Ștefănescu, și gen. Găvănescu, tot ce ar fi putut vedea frumos, înălțător și impunător ca sentiment patriotic și iubire de neam. Poporul român, este mult prea cuminte și răbdător față de aceste lipitori nesătule — dovadă grăitoare despre răbdarea Românilui, este însuși numărul neștiut de mare al populației jidovești din România. A văzut cât de orbiți de patimi — în urma intrigilor jidovești — sunt politicienii noștri, încât lovind în adversarul politic lovesc de multeori în interesele poporului și al țării.

A văzut cât de binecuvântată de Dumnezeu este România — având toate bogățiile naturale în măsură mai mare decât America — și cât de săracă este ea în oameni cinstiți și de caracter.

A văzut de aici dela noi, cum frații săi din America, au început să se amestece în certurile noastre politice sprijinindu-le cu bani și incurajându-le cu telegrame și scrisori.

A văzut cu un cuvânt, că tot ce se scrie rău la adresa noastră, de către marile ziare americane engleze și franceze, sunt neadevăruri izbitoare, formulate intradins de co-